

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3604/2021
10.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хаџића, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Анђелко Лежајић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Горан Ћирић, адвокат из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Хаџи Милош Стефановић, адвокат из ..., ради утврђења права својине и проглашења решења о извршењу недопуштеним, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2175/18 од 11.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 10.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2175/18 од 11.01.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2175/18 од 11.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2175/18 од 11.01.2019. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Трстенику П 433/16 од 08.12.2017. године, којом је ставом првим изреке, одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се утврди да је тужилац, по основу сопствене градње и куповине, власник породичне стамбене зграде и пословно-стамбене зграде, постојећих на кат. парц. .. КО ..., као и кат. парц. .. КО ..., уписане у лн .. КО ... и да се огласи недопуштеним извршење одређено решењем о извршењу Општинског суда у Трстенику И 210/08 од 04.04.2008. године, закључком Основног суда у Крушевцу, Судске јединице у Трстенику И 7375/10 од 05.06.2013. године, којим се туженом ВВ предају у својину непокретности ближе описане у изреци, као и закључком истог суда И 7375/10 од 08.09.2014. године којим се извршном дужнику, овде туженом ББ налаже да преда непокретности испражњене од лица и ствари, ставом другим изреке одлучено да тужилац и тужени ББ носе своје трошкове парничног поступка и ставом трећим изреке обавезан тужилац да туженом ВВ накнади трошкове парничног поступка у износу од 93.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени ВВ је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о основама својинскоправних односа и Закона о извршењу и обезбеђењу, одбијен је тужбени захтев да се утврди да је тужилац, по основу сопствене градње и куповине, власник предметних непокретности и да је недопуштено извршење одређено решењем о извршењу Општинског суда у Трстенику И 210/08 од 04.04.2008. године, односно закључцима Основног суда у Крушевцу Судске јединице у Трстенику од 05.06.2013. године и од 08.09.2014. године, у предмету И 7375/10/15, ради намирења новчаног потраживања извршног повериоца, овде туженог ВВ, према извршном дужнику, овде туженом ББ, по основу правноснажне и извршне пресуде Општинског суда у Трстенику П 271/07 од 24.09.2007. године, а којима је одређено извршење пописом, проценом и продајом покретних и непокретних ствари извршног дужника, одређено да се извршном повериоцу предају у својину предметне непокретности и наложено извршном дужнику да их испражњене од лица и ствари преда извршном повериоцу. Ово због тога што је оценом изведених доказа утврђено да су тужилац и тужени ББ покретањем парница и признањем тужбених захтева у њима, издејствовали пресуде на основу признања од 09.04.2008. године и од 29.09.2009. године, по основу којих је извршен пренос права својине на непокретностима које су предмет извршног поступка са туженог ББ на тужиоца, а закључењем поравнања 15.12.2011. године са бившом супругом туженог ББ делом на његове ћерке као трећа лица, а све са намером да осујете наплату новчаног потраживања овде туженог ВВ према туженом ББ из предметних непокретности у извршном поступку, каква располагања су недозвољена у смислу члана 3. став 3. ЗПП.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни касациони суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Из одлука које је тужилац доставио уз ревизију не произлази закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији. Поред наведеног, ревизијом се оспорава оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије. Примена овог института је предвиђена искључиво за питања материјалног права, па је потребно да се у ревизији јасно наведе правно питање чије се разматрање предлаже и образложи потреба његовог

разматрања у смислу испуњења услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП, што у конкретном случају није учињено.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тач. 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст. 1. и 3.)

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 05.04.2015. године, у којој је као вредност предмета спора наведен износ од 20.000,00 динара. Имајући у виду да у поступку пред првостепеним судом, у смислу члана 33. став 3. ЗПП, на припремном рочишту није проверена тачност вредности предмета спора, то је за оцену дозвољености ревизије меродавна вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби. На дан подношења тужбе, 1 евро је према средњем курсу Народне банке Србије, износио 120,0558 динара, па вредност предмета спора наведена у тужби представља динарску противвредност износа 166,59 евра.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан поношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**